

Kapittel 1

9. mai 2014. Slottet på Krimhalvøya

Mafiabossen stirret forbauset ned på den høyre hånden. Fingrene skalv! *Når hadde det skjedd sist?* Brått husket han. Det var litt over 30 år siden. Han var nettopp fylt 19, og hadde skutt en mann fra en rivaliserende familie midt i brystet. Bare noen dager senere fikk han selv en kule i kneet. Etter *den* hendelsen flyttet hans far ham ett hakk opp i organisasjonen, bort fra pengeinnkreving og brutal maktbruk. Sergei Shargunov ristet ettertenksomt på hodet. «Jeg skulle ønske at min far hadde levd lenge nok til å oppleve dette ...» Ordene nådde så vidt frem til den spinkle, mørkhårede kvinnen ved siden av – hans kone. Det bølgete, fyldige håret rakk nesten ned til enden av den lange halsen. Nå holdt hun hodet på skakke og kikket skrått opp mot ham. De brune øynene skinte av forventning. Hun sa ikke noe, nikket bare utålmodig.

Det gikk noen sekunder etter at han tastet inn adgangskoden, før det lød et metallisk klikk. Sergei svingte døra galant opp for henne. Det venstre kneet hans var blitt betydelig bedre de siste dagene. Likevel støttet han seg mot alabaststokken der han haltet bortover mot safen, kanskje mest av årelang vane? Grepet på toppen av stokken var utformet som et dødninghode. Hodeskallen av gull kjentes merkelig het inne i den beinete håndflaten. Et godt eller dårlig tegn? Fremme ved de grovt tilhugde steinblokkene kikket mafiabossen undrende ned på den gylne hodeskallen. Den syntes å glise konspiratorisk tilbake.

Den nesten førti år gamle safen var bygd inn i den metertykke ytterveggen. Når man la til den elektroniske dørlåsen og alarmsystemet, følte han seg overbevist om at innholdet var forsvarlig sikret. Likevel hadde han økt vaktstyrken med en ekstra mann etter at han hadde sikret seg det siste klenodiet; det som hans far så lenge hadde fantasert om å eie, men aldri klart å spore opp. Tilfredsstillelsen ved å lykkes der faren hadde feilet fikk ham til å knipe de tynne leppene hardt sammen i et blekt glis. *Se på meg, far. . . Jeg klarte det du ikke maktet å fullføre.* Han og faren hadde aldri hatt noe nært forhold.

Bare noen dager etter det vellykkede overfallet på Korolev og datteren, hadde han reist til en toppmoderne klinikk i Moskva og lagt seg under kniven, eller rettere sagt: laseren.

Straks han hadde oppdaget at den fabelaktige antikviteten befant seg hos hans fjerne slektning, vinfarmeren Rostislav Korolev, var det kun et spørsmål om tid og penger. Det siste hadde han mer enn nok av. Det faktum at organisasjonen hadde vokst seg større og

mektigere under hans ledelse, gjorde ham i stand til å gjennomføre det aller meste han satte seg fore.

Forsiktig lente han spaserstokken mot de grovt tilhogde steinblokkene. Et kort øyeblikk syntes det å komme et rødt lysglimt fra en av hodeskallens mørke øyehuler. *I dag skal også du få smake den beste drikken!* Hans kone kunne ikke fordra at han snakket til dødninghodet. Når *hun* var til stede lot han derfor være å si det høyt, smilte bare konspiratorisk til det gylne kraniet. Den massive safedøra gled lydløst opp. Irina sto forventningsfull ved siden av. Også hun så frem til seremonien som foresto.

Det sitret inne i Sergei. Nesten andaktsfullt trakk han på seg et par kritthvite hansker, mens han sendte hustruen et bifallende blick. Denne kvelden hadde hun på den lyse, tettstående kjolen han satte slik pris på. For anledningen hadde han selv fått sydd en helt ny dress. Irina hadde bemerket at gråfargen matchet kjolen hennes.

Forsiktig trakk han ut gjenstanden som hadde vært i hans families eie i hundrevis av år. Den var innpakket i det originale silkekledet, som trolig var laget i Kina. I hvert fall var også det minst tusen år gammelt. Varsomt pakket han ut gjenstanden og plasserte den i de utstrakte hendene til kona. Igjen førte han hånden inn i safen. Ut trakk han en ny gjenstand, også den innpakket i et silkelede. Imidlertid var dette silkekledet helt nytt. Drikkehornet han hadde stjålet fra Korolev hadde dessverre manglet det originale. Derfor hadde han fått laget et maken under oppholdet i Moskva. Han grep sin hustrus hånd. Sammen skred de bort til et rundt bord. Der la de fra seg begge klenodiene.

«Irina, vil du være så snill og hente champagnen; den du hjalp meg å velge ut for akkurat denne anledningen?» Hun nikket og trippet hurtig over til vinskabet der flasken sto klar, løftet den forsiktig ut og tok med to glass, ett til hver av dem.

Denne flasken hadde kostet ham flere tusen rubler. Den var verd hver eneste en. Øyeblikket var endelig kommet. Det hadde vært vanskelig å utsette seremonien. Nå var han glad for at han hadde klart å vente til Seierens Dag, dagen da Nazi-Tyskland kapitulerte for Sovjetunionen. Tidligere samme dag hadde Vladimir Putin valgt å besøke Sevastopol-basen her på Krim. Sergei Shargunov var en av de utvalgte som hadde fått æren av å trykke hånden til den russiske presidenten. Endelig var også Krim-halvøya en del av Russland. Blodet hadde brust i Sergei da han ble kalt frem og møtte det vurderende blikket til president Putin. På en måte følte han seg skuffet over kun å ha fått et kort nikk og noen få anerkjennende ord.

Dette øyeblikket var perfekt for Shargunovs private feiring. Han var glad for at han hadde klart å vente disse ukene fra han hadde fått hånd om tvillingen til sitt eget drikkehorn av ekte gull. Etter å ha trykket på knappen som startet nasjonalsangen fra riket

i øst, åpnet han champagneflasken. Det smalt høyt da korken føk ut av flasken, og traff et av glassene i det åpne glasskapet. Korken slo stetten av slik at glasset falt i gulvet med et illevarslende knas. Irina kikket urolig opp på mannen sin.

«Ikke noe dårlig tegn, vel? Jeg vet hvor mye dette betyr for deg, kjære.» Etter en kort pause fortsatte hun: «Nei, dette er nok bare et ekstra attributt til feiringen, en rimelig pris: et krystallglass i bytte mot ett nytt drikkehorn av gull!» Sergei pustet lettet ut. *For en dyktig kone jeg har. Hun vet hvor mye dette betyr.* Faktisk hadde han selv tenkt samme tanke.

«Selvfølgelig er det slik det er: Et krystallglass mot det nye drikkehornet.» Sergei grep *det klenodiet* som hans familie hadde eid i uminnelige tider med venstre hånd. Han løftet champagneflasken med høyre, og lot den brusende drikken flyte ned i drikkehornet hans kone rakte frem. Deretter skjenket han opp i sitt eget. Forsiktig satte han flasken tilbake på bordet, før han høytidelig hevet Det Gylne Horn mot drikkehornet hans kone holdt frem. Det lød en metallisk klang da drikkehornene ble klinket mot hverandre.

«Skål for Det Gylne Horn, som endelig er gjenforent med sin tvilling.» Begge tok en dyp slurk. I det samme Irina førte drikkehornet bort fra leppene, skvatt hun til. Noen bobler fra champagnen hadde kommet inn i nesen. Drikkehornet gled ut av fingrene hennes. Som i sakte film så de det falle mot det flislagte gulvet. Der ble det liggende, mens en lys flekk bredde seg ut over flisene.

«Jeg er så lei meg! Så klosset av meg. Ikke bli sint på meg.» Sergei sto urørlig. De smale leppene hvitnet. Det gikk enda noen sekunder, før han trøstende la en hånd på skulderen hennes. En perfekt tannrekke kom til syne.

«Dette drikkehornet ser ut til å ha sin egen vilje.» Hans kone slappet av, smilte beroliget idet hun bøyde seg ned. Forsiktig grep hun om drikkehornet og hevet det opp mot lyset. Tilsynelatende var det uskadd. Plutselig ble hun oppmerksom på et lite område, helt øverst på bremmen. Gjenstanden hadde fått en liten, knapt synlig ripe. Hun nølte et kort øyeblikk før hun med skjelvende røst sa: «Jeg er redd for at drikkehornet har fått en liten skade.» Hånden ristet lett da hun rakte det over til ektemannen. Han studerte gjenstanden inngående. Hadde han ikke visst bedre, ville han ha trodd at det var maling; forgylling som hadde blitt slått av. *Slik kan det vel ikke være?* Brått fortrakk ansiktet seg i en grimase. De blå øynene, som satt dypt inne i hodeskallen, syntes å mørkne. Munnen åpnet seg, men det kom ikke en lyd ut over leppene. Nølende satte han pekefingerne mot skaden ... pirket forsiktig. Et større flak løsnet og falt mot gulvet. Da sannheten sakte trengte seg frem, endret uttrykket seg til en illevarslende grimase. Med kald, raspende

stemme kom det: «Dette drikkehornet er ikke laget av gull! Falskneri! Hvem er det som har lurt meg?»

En lavmælt strøm av bannskap syntes å fylle rommet. Det fortsatte slik i flere minutter. Irina sto urørlig, våget ikke å si noe. Av erfaring visste hun at det var best å vente.

Omsider stoppet den illevarslende ordstrømmen. Uten å si noe sank de ned i hver sin skinnstol. Sergei sukket tungt da han grep hånden hennes. Følelsen av den myke håndflaten hadde en beroligende virkning.

Rett etter farens død hadde han fått det originale drikkehornet testet av en ekspert på området. Det var ingen tvil om at det var laget av rent gull, og minst tusen år gammelt. Volum og vekt bekreftet at det var ekte. Dette siste var i hvert fall ikke laget av ekte gull, og neppe like gammelt heller. Sakte haltet han bort til vinduet der det var mobildekning. Han søkte opp en person i kontaktlista. Etter noen minutter avsluttet han samtalen. Det var kommet et hardt uttrykk i de isblå øynene.

«Denne feiringen gikk rett til helvete! Men egentlig er det et lykketreff at du mistet det i gulvet, kjære kone. Dette drikkehornet er falskt. Og jeg har en sterk mistanke om hvem som har holdt meg for narr!» Uten å si noe mer pakket han det originale inn i silkeledet. Det andre rakte han til sin kone mens han haltet over til safen og la det ekte på plass. Stillheten var trykkende da de forlot tårnrommet. Før han trakk døra i lås, sa han halvt for seg selv: «Jeg sverger at noen skal få betale for dette, betale dyrt!»

Kapittel 2

Hvem var Christiane Stewart?

«Faen! Der kuttet du åren med blått blod.» Mannen i den høyryggede kontorstolen kikket overrumplet opp fra papiret på bordet foran seg. Jon-Berg, hans to år eldre bror, sto rett bak med hendene i hoftefeste, noe som gjorde den høye skikkelsen enda mer ruvende. Han hadde lurt seg stille opp bak stolen og registrert at broren, irritert, satte et stort kryss på papiret foran seg. Mannen i stolen hadde mørkblondt hår, med midtskill. Nå vendte han seg halvt om og ristet uforstående på hodet. Dette var en stor skuffelse. Jon-Berg hadde aldri brydd seg om denne gamle slektsforbindelsen til Orknøyene. I flere sekunder stirret de to på hverandre uten å si noe. Malte Moddy førte en finger ettertenksomt over knekken på den kraftige nesen mens han snurret kontorstolen helt rundt, lente seg tilbake og foldet hendene bak nakken. Det rufsede håret hang ned over ørene og rammet inn et glattbarbert, firskåret ansikt.

Hendelsene den siste måneden hadde trukket ham ut av den tåkeaktige og isolerte tilværelsen hjemme i Stavanger. Det hadde gjort ham godt. Den bleke ansiktsfargen hadde forsvunnet. Nå knep han de blå øynene sammen og gløttet opp mot den røslige skikkelsen foran seg.

De to brødrene lignet hverandre; bortsett fra at arbeidet som skipper på hvalfangerskuta hadde gjort den eldste enda kraftigere – og så det veltrimmede bukkeskjegget, da.

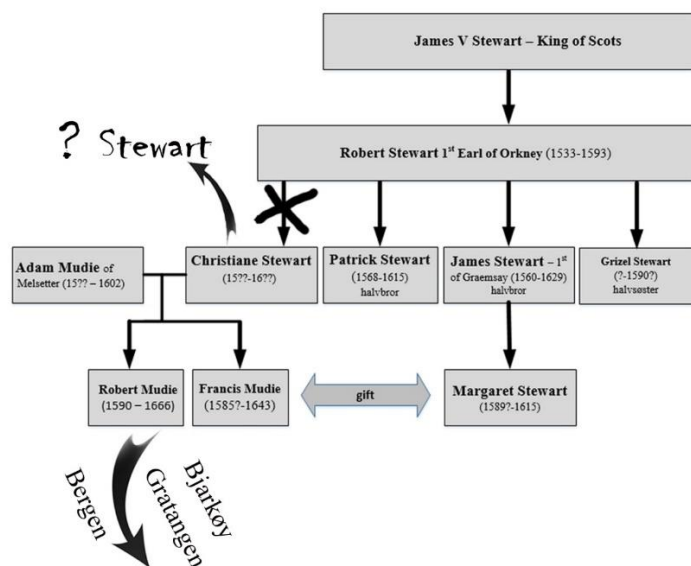
«Jon-Berg, hva er det som har kommet over *deg*?» Mannen med bukkeskjegget strevde med å holde maska. Brått sprakk det for ham. Han begynte å gapskratte, og klasket en stor hånd hardt ned på Maltes skulder.

«Jammen slukte du agnet! Du skulle sett deg selv; gapte nesten like høyt som en svær vågekval som sikter seg inn på en sildestim!» Malte ristet på hodet og skjøv seg opp fra stolen. «Faen! At jeg kunne la meg lure på denne måten! Jeg vet jo at du slett ikke er opptatt av denne fjerne slektsforbindelsen til de gamle, skotske kongene.»

Karin, svigerinnen, hadde derimot et helt annet forhold til forskning på denne slekta hun var inngiftet i. Faktisk var det *hun* som først hadde vekket interessen hos Malte. Til sin egen forbauselse hadde han blitt nysgjerrig etter å finne ut mer ... nøste seg bakover i tid. Egentlig var han selv ikke spesielt opptatt av om det virkelig eksisterte noen forbindelse til den skotske adelen eller ikke. Det han fant interessant var det faktum at når

en kom over slike historiske personer, så fantes det også nedskrevne fortellinger som gjorde at menneskene ble mer enn kun et navn med et årstall bak. Uansett var akkurat denne tråden ugjenkallelig klippet tvers av nå.

«Christiane Stewart. Hvem var hun, egentlig?» Jon-Berg hadde kommet helt frem til bordet. Ansiktet hadde fått et fjernt uttrykk der han nå pekte ned på slektsdiagrammet.

Malte nøyte et øyeblikk før han svarte. «Akkurat nå virker det som om ingen har den minste anelse. Husk at Christiane levde for omkring 400 år siden. Hun døde en gang på 1600-tallet. Egentlig ble jeg overrasket over at Karin og jeg selv klarte å nøste oss så langt bakover i tid. Nå er jeg redd dette mysteriet kan vise seg å bli vanskelig, kanskje komplett umulig å løse?»

Brått kom Malte til å tenke tilbake på siste julefeiring. Rett før hadde hans bror overraskende møtt opp hjemme hos ham i Stavanger. På en måte virket det som en evighet siden. Malte led den gang av en dyp depresjon, forårsaket av den mystiske sykdommen. Som en følge av den hadde han blitt tvunget til å fratre stillingen som nestleder i sikkerhetsavdelingen hos Western Norwegian Oil. Nå følte han en stor takknemlighet over at brorens kone, Karin, hadde klart å vekke hans interesse for slektsforskning. Det hadde trukket ham ut av mørket som syntes å klenge seg stadig tettere om ham. Sammen med henne hadde Malte oppdaget at Robert Mudie, brødrenes åttende tippoldefar, hadde utvandret fra Orknøyene til Norge omkring år 1630.

Da Malte våknet denne morgenen, hadde det vært stille i huset til broren – her i Reine i Lofoten. Det hadde gitt ham tid til å sjekke e-posten. Heller ikke i dag var det kommet noe fra den personen han stadig hadde i tankene. Imidlertid var det en melding fra en helt annen – en med samme slektsforbindelse som han selv. Denne damen påsto at det fantes

to kvinner med navnet Christiane Stewart. Hun som var datter av jarlen, Robert Stewart, var gift med John Mowat of Hugoland i samme tidsperiode som den andre Christiane var gift med Adam Mudie, Maltes niende tippoldefar.

Til å begynne med hadde Malte vanskelig for å tro dette. Først etter å ha sjekket de oppgitte kildene flere ganger, lot han seg overbevise. *Karin kommer neppe til å bli glad for denne oppdagelsen, som kutter forbindelsen til Robert Stewart, og videre til hans far, kongen. Får håpe hun ser dette som en ny utfordring, og forsøker å finne ut av hvilken Stewart 'vår' Christiane egentlig er datter av.* Innerst inne fornemmet Malte at dette ville vise seg umulig. Denne slekta var det mange som hadde brukt mye tid og penger til å forske på. Noen hadde til og med leid inn en britisk slektsforsker, uten å komme videre.

Kapittel 3

Brønnen

*Vikingkongens fantastiske skatt ... For et sammentreff at det ble akkurat meg Rostislav Korolev valgte å overlevere dette klenodiet til. Den lange reisen, både i tid og geografisk avstand . . . Fremdeles var forhistorien vanskelig å fatte. Malte strøk en hårlokk bort fra ansiktet. Igjen hadde han latt det gå for lang tid siden siste besøk hos frisøren i Stavanger. Føttene dinglet over det mørke, steinsatte hullet i bakken. Lyden av raske skritt fikk ham til å vende seg halvt om. Det hadde kun tatt Jon-Berg noen få sekunder å slå et pålestikk rundt en seig fjellbjørk. Han holdt et fast grep rundt den andre enden av repet da han forsiktig nærmet seg det gapende hullet i bakken. Han kikket forsiktig ut over kanten, og sa med lav stemme: «Jeg syntes jeg hørte en lyd lenger ned i lia. La oss få dette overstått!» Malte nikket, grep repet som broren holdt frem og vred kroppen rundt slik at knærne fikk støtte mot steinveggen. Tak for tak senket han seg ned i hullet. Idet han vendte hodet mot bunnen, ble sjakten lyst opp av hodelykta. Å fire seg ned i åpningen var enkelt nå som han var kvitt malaria-sykdommen. I hvert fall forsøkte Malte å overbevise seg selv om at han var fullstendig frisk. Igjen gikk tankene tilbake til årsaken til at han akkurat nå befant seg her; på vei ned i den gamle brønnen. Han hadde laget sin egen, litt sære forklaring for seg selv. *Det er slik naturlovene fungerer, i hvert fall nesten, da.* En bølge som beveger seg inn på grunt vann har ingen annen retning å forflytte energien enn oppover. Likeledes er en mann – uten noen sønn å overlevere en farsarv til – nødt til å tenke ut en alternativ løsning. I dette tilfellet en løsning som kunne ivareta eden de to vikingene sverget, nesten 1000 år tilbake i tid: *Disse klenodiene skal overleveres fra far til sønn i all evighet.**

Resultatet fra Y-DNA-testen viste at han selv og eieren av vinfarmen i Odessa, Rostislav Korolev, hadde en felles forfar tilbake i vikingtid. Deres Y-DNA viste seg å være nøyaktig likt. Selv ikke den svært detaljerte analysen klarte å avdekke en eneste mutasjon. Malte var fullt ut bevisst ansvaret som fulgte med det å sverge å gjøre som alle andre menn i denne lange slektslinjen. I samtlige tidligere generasjoner hadde dette blitt en naturlig ting, nå også for Malte Moddy. *Kanskje også dette ligger i genene? Selv har jeg ingen sønn. Men en gang skal også jeg gjøre min plikt. Antikviteten skal aldri selges!* En gang hadde en tanke slått ham: *Er det virkelig rett av meg å gjemme denne skatten bort istedenfor å overlevere den til Nasjonalmuseet? Dette er jo en viktig del av*

Norgeshistorien. Om jeg ikke gjør det, vil ikke dette da plassere meg i samme bås som mafiabossen i slottet på Krim-halvøya? For ham selv var svaret opplagt. Jeg sverget jo, på lik linje med alle de andre. Kjeden skal ikke brytes!

Malte holdt så hardt om det tykke repet at knokkene på de brede håndflatene hvitnet. Mørket tetnet til for hvert tak han senket seg mot bunnen. Han trakk luften inn gjennom neseborene. Det fantes ikke antydning til fuktighet. Akkurat *det* hadde han ingen problemer med å fatte. Brønnen hadde aldri frembrakt så mye som en eneste bøtte vann. Dette var et av bestefarens få mislykkede prosjekter. Jordmassene viste seg å være altfor godt drenert. Selv fire meter under bakkenivå besto grunnen av grov morenegrus. Da hadde bestefaren gitt opp, i hvert fall var det slik han hadde fått det fortalt. *Det finnes vel ingen annen forklaring?* Dette knusktørre hullet i jorden hadde likevel vært til stor nytte, i hvert fall en gang tidligere. Under siste krig var det her hans bestefar hadde skjult radioen. Tankerekken ble stoppet da den ene foten traff fast grunn. Malte vendte hodet oppover. Selv om klokka hadde passert ett på natten, var det et svakt lysskjær på himmelen. Ansiktet til broren fremsto i en mørk silhuett. I det samme svimlet det for ham. Han mistet balansen, vaklet fremover, rakk ikke å ta seg for. Det kom et smell. Lykta sluknet.

«Hva skjedde? Finner du steinblokken som dekker hulrommet?» Brorens stemme lød merkelig ullen. Den kom liksom langt borte fra. Alt var mørkt. Halvt i ørska famlet han foran seg med hendene. Han oppdaget at han lå på knærne med hodet inn mot noe hardt og kjølig.

«Malte! Er du skadet?» Stemmen til Jon-Berg runget i ørene hans. «Svar, for helvete!» En lyskjegle lyste opp steinblokkene foran ham. Han ristet på hodet. *Var jeg borte?* Han løftet den ene armen foran øynene.

«Ikke blend meg, for faen! Jeg er ok!» Igjen ble det mørkt. Malte støttet seg mot brønnveggen og stavret seg på beina.

«Jeg slo den forbannede hodelykta mot brønnveggen. La meg få din!» Etter å ha fått brorens lykt firt ned til seg, vendte han seg sakte om mens han gransket de grove steinblokkene. Først da han hadde vendt seg en halv omdreining, fikk han øye på den firkantede steinhellen som skjulte åpningen. Malte plundret litt med å få lirket den ut. Hulrommet bak syntes urørt. Muren virket like stabil som forrige gang han hadde vært der. Igjen undret han seg over hvor forseggjort dette hulrommet var. Flate steinblokker rammet inn det rektangulære avlukket. Rommet var omkring 50 cm bredt og dypt. Høyden var halvparten av bredden. *Hvor har tiden blitt av?* Malte husket godt forrige gang han hadde vært der nede. Hans avdøde far hadde tatt de to sønnene med og vist dem hvordan åpningen ned til brønnen var dekket av et 10 cm tykt lag med gresstorv. Malte

tenkte tilbake på hva faren hadde sagt den gang: «Hytta her oppe, og tomta med brønnen, er en del av det som dere tre søsken skal arve etter deres mor og meg. Når dere blir voksne, vet jeg at mamma har en hemmelighet å fortelle ...»

Den gamle radioen hadde ikke vært der den gangen, heller. Det lille kammeret hadde vært akkurat like tomt, den gang som nå. Med ett knep Malte øynene sammen. I det skarpe lyset fra hodelykta hadde han lagt merke til noe. En mindre stein i bakveggen virket løs. Forsiktig lirket han den frem. Han ga fra seg et gisp av forbauselse da han fikk øye på et sort metallskrin. Han lirket det forsiktig frem og la merke til at det var hengslet i bakkant. Lokket gled lett opp. Malte skvatt til da han så hva som lå på inne i skrinet. *Men hvorfor er dette gjemt her?* Varsomt hentet han ut gjenstanden. Den fikk akkurat plass inne i håndflaten. Hodelykta begynte å lyse svakere nå. Han kastet et fort blikk ned på det som lå i hånden og vendte gjenstanden om. På baksiden var det risset noe inn. *Christine og årstallet 1956. Mammans dåps gave? Selvfølgelig er det Nelle som skal ha dette.* Enda en gang gikk tankene tilbake til foreldrenes begravelse. Han ristet på hodet og sukket tungt.

«Har du sovnet der nede? Vi må komme oss bort herfra. Jeg hørte en hund som gjødde nede i lia.» Brørens stemme dro tankene bort fra det forferdelige som hadde skjedd da foreldrenes bil ble truffet av en fullastet semitrailer. Begge døde. Malte tvang tankene bort fra øyeblikket da han mottok beskjeden. Han ristet undrende på hodet. *Kan det være dette mamma skulle fortelle oss om? Det skjedde aldri.* Med ett kjentes det tungt å puste. Fort la han gjenstanden tilbake i metallskrinet før han plasserte skrinet i en av lommene til allværsjakken.

«Alt i orden her. La meg få drikkehornet.» Skatten som nå ville bli skjult nede i brønnen, overgikk alt annet som noen gang hadde befunnet seg i Lofoten, kanskje i hele landet? Sakte firte broren gjenstanden ned til ham. Malte kikket fort ned i striesekken. Lyset fra hodelykta ble stadig svakere. Likevel ga gjenstanden fra seg et matt, gyllent skjær. *Det Gylne Horn vil være trygt her, i hvert fall til jeg kommer på et bedre gjemmede.* Her oppe ved det lille fjellvannet var det ingen andre hytter. Stedet der bestefaren hadde reist bygget, var den eneste naturlige tomte. Ingen, utenom de to brødrene, kjente nå til denne brønnen. Malte og broren hadde selv måtte lete i nesten ti minutter før jernstanga traff den svære steinhella, ti centimeter under gresstorva. En sterk mann ville klare å flytte steinen alene. Sammen hadde de to brukt mindre enn ett minutt.

Da de forlot stedet, var det så å si umulig å se at gresstorva hadde vært fjernet. Heldigvis hadde ingen sett dem. *Da var det nok bare en løshund Jon-Berg hørte.*

Malte følte seg sikker på at skatten fra Bysants var godt nok skjult. Det Gylne Horn, drikkehornet som Harald Sigurdsson hadde brakt med seg tilbake til Norge i år 1045, var i sikkerhet. Igjen tenkte Malte tilbake på den fantastiske historien til vikingkongen. Med på hjemreisen hadde Harald Sigurdsson også kvinnen han omsider hadde fått tillatelse til å gifte seg med. Elizaveta Jaroslavna ble senere dronning i Norge. Her gikk hun under navnet Elisif. Hun var datter av den mektige fyrst Jaroslav I «Den vise» av Kiev.

Malte klarte ikke å la være å undre seg over tilfeldighetene som hadde ført skatten til ham. Først etter å ha blitt kjent med Rostislav Korolev og fått hørt den fantastiske – nesten utrolige historien – til de fire drikkehornene, forsto Malte fullt ut tankegangen til eieren av vinfarmen ved Svartehavet.

Kvelden før Malte skulle reise hjem til Stavanger satt de to brødrene og Karin, Maltes svigerinne, i stua og snakket om hendelsene i Ukraina. De to barna, Ida og Åge, hadde gått til sengs etter den sene middagen. Av en eller annen grunn hadde Malte nølt med å fortelle Karin hvordan historien egentlig hadde endt. Brått skvatt Jon-Berg opp av stolen.

«Denne anledningen er verd en ekstra markering!» Han hentet frem en flaske skotsk whisky, helte generøst opp i tre glass før han, med et underfundig blikk, vendte seg mot kona og sa: «Du vet det ikke ennå, men familien Moddy har noe helt spesielt å feire.»

Karin lente seg frem i stolen og stirret anklagende på ektemannen. «Helt siden Malte dukket opp har jeg undret meg over hva det er dere to har hatt fore. Og etter at dere to dro til fjells, og ikke ville si hva dere skulle oppe ved den gamle hytta, har jeg blitt mer og mer nysgjerrig . . .» Hun stoppet opp, ristet lett på hodet, kikket avventende på ektemannen før hun, halvt bebreidende, vendte blikket mot Malte.

Tidligere på dagen hadde broren spurt om han kunne fortelle Karin hva som virkelig hadde skjedd på tilbaketuren fra Ukraina. Da hadde Malte nølende sagt seg enig i at broren kunne la kona få kjennskap til hele historien. De to barna måtte holdes utenfor.

Malte sendte et fort blikk mot stuedøra før han med lav stemme begynte å fortelle: helt fra den gang Harald Sigurdsson fikk lurt skatten med seg ut av palasset i Bysants til da Malte gikk opp flytrappa i Warszawa. I håndbagasjen, skjult inne i den ene magnumflasken med vin, befant klenodiet seg.

Etter å ha hørt historien, kikket Karin fort over på ektemannen før hun vendte blikket tilbake mot Malte. «Dette skjønner jeg ikke. Jeg henger med i historien frem til avledningsmanøveren dere satte i verk. Men sikkerhetskontrollen på flyplassen i Kiev? All håndbagasje blir jo gjennomlyst. Hvordan kunne du ta sjansen på at drikkehornet ikke ville bli oppdaget der? Mafiabossen hadde gode kontakter . . .»

Malte lente seg tilbake i stolen, nippet til whiskyen før han forklarte.

«Det var Rostislav Korolev som hadde pønsket ut dette. Flere år tidligere hadde han fjernet bunnen fra en magnumflaske og plasserte drikkehornet inne i den. Etterpå fylte han flasken opp med rødvin og smeltet bunnen på plass. På flyplassen i Warszawa ble samme ...» Malte ble avbrutt da Karin reiste seg halvveis opp av stolen, hevet stemmen og utbrøt: «Alt det der har du allerede fortalt. Kom til saken!»

De to brødrene utvekslet bekymrede blikk. Under middagen hadde Karin tatt godt for seg av rødvinen. Det, i tillegg til whiskyen hun nå hadde drukket, hadde gjort henne beruset. Jon-Berg hysjet på henne. Hun sank tilbake i stolen med et furtent uttrykk i ansiktet. Det oppsto en pinlig taushet. Etter en stund kremtet Malte, og fortsatte.

«Rostislav fikk hjelp av en gammel venn. Denne mannen arbeidet i sikkerhetskontrollen på flyplassen. Han fraktet vinflaskene med seg da han kom på jobb den dagen. Etterpå arrangerte han det slik at en tredje person brakte de to flaskene videre inn i avgangshallen. Den mannen og jeg møttes på toalettet og byttet taxfree-poser. Posene inneholdt nøyaktig samme type vin, to helt like magnumflasker, i hvert fall sett fra utsiden. Deretter gikk alt som tenkt ...»

Karin hadde tilsynelatende gjenvunnet beherskelsen da hun rettet seg opp i stolen.

«For en historie! Tenk at denne fantastiske antikviteten nå tilhører vår familie? Oss! Jeg kan ikke helt fatte at . . .» Hun ble avbrutt av ektemannen som løftet hånden avvergende.

«Husk at det er Malte som ble valgt ut av Korolev.»

Igjen oppsto det en tung stillhet. Karin nikket ettertenksomt på hodet før hun grep whiskyglasset og tømte det i en lang slurk. Hun skjenket opp igjen, kun til seg selv, før hun tok en ny slurk av det gylne fluidet. Øynene virket uklare da hun, tydelig beruset, skjøv seg opp i stående stilling. Irritert skulte hun på ektemannen. Stemmen var høy og snøvlete da hun begynte å snakke: «Malte fortalte jo selv at Korolev ble lettet da han hørte at du, min kjære mann, allerede har en sønn. Malte derimot ...» Hun sendte et nærmest hatsk blikk mot den yngste av brødrene. «Han har ingen barn. Dessuten er du den eldste!» Hun tok et ustøtt skritt til siden, var nær ved å falle. Det halvtomme whiskyglasset gled ut av hånden og falt ned på det tykke teppet uten å knuses. Hun grep stolryggen og gjenvant balansen. Jon-Berg virket skamfull da han vendte seg mot Malte og sa med knapt hørbar stemme: «Min kjære hustru har fått for mye å drikke. Slik kan jeg knapt huske å ha sett henne. Beklager, Malte. Jeg skal få henne i seng.»

Karin hadde nå plassert begge hendene på stolryggen. Øynene var uklare. Hun blunket flere ganger før hun festet blikket på ektemannen og sa: «Mitt forslag er at vi selger denne

antikviteten! Som brødre er det jo bare rett og riktig at dere deler likt. Dessuten kunne vi hatt bruk for en ny bil, og så måtte du jo ta opp lån for å kjøpe ny motor til den forbannede skuta. I tillegg . . .»

Jon-Berg hadde nådd frem til Karin. Forsiktig la han en hånd om skulderen hennes mens han hvisket henne noe i øret. Hun rev seg løs og sendte ektemannen et rasende blick.

«Ikke rør meg! La meg være i fred!» Karin tok noen vaklende skritt bakover mens hun hevet den ene hånden. Malte kunne ikke tro det som nå skjedde. Det smalt høyt da neven hennes traff kinnnet til ektemannen. Måpende vaklet Jon-Berg bakover. Hun fulgte etter og hevet hånden til nytt slag. Brått stoppet hun opp. Ingen rørte seg. Etter noen sekunder senket hun armen og ristet uforstående på hodet før hun skjulte ansiktet i hendene og begynte å hulke.

Jon-Berg tok noen nølende skritt mot henne. Forsiktig tok han et fast grep om overarmen hennes. Karin lot seg geleide mot soverommet. I døråpningen vendte han seg mot Malte og ristet beklagende på hodet før han trakk døra igjen etter seg.

Det gikk nesten ti minutter før Jon-Berg vendte tilbake, tydelig forlegen.

«Dette må du ikke bry deg om, Malte. I morgen kommer hun ikke til å huske noe som helst. Jeg kan ikke minnes å ha sett Karin så beruset siden ungdomstiden. Beklager så mye. Dette klenodiet skal aldri selges. Det er du som eier det. Selvfølgelig skal det forbli i slekta, akkurat slik du lovet Rostislav og datteren, Elizaveta.»